

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **R. H.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. ledna 2017, č. j. KUKHK-41618/DS/2016/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 20. 10. 2016, č. j. 119045/2016, sp. zn. 2016/3616/SPR-SR NOH, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky 7A8 7180, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, totiž dne 9. 1. 2016 v 10:34 hod., na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 75 km/hod. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námítky do devíti bodů. V prvním z nich namítl, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou nepřezkoumatelná, protože se zjevně jedná toliko o mechanicky vyplněné šablony, nikoliv o rozhodnutí jako výsledek myšlenkové či tvůrčí činnosti. Prvoinstanční správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že v něm není uvedeno ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta, jeho výrok obsahuje pouze odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, což je ovšem blanketní norma odkazující na jinou normu, která obsahuje sankční sazbu za přestupek, jehož znaky má údajně správní delikt vykazovat.
4. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu se skutečností, neboť „v místě křižovatky“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.
5. S odkazem na ustanovení § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb. a na ustanovení § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu žalobce na satelitním snímku vyznačil hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „v místě křižovatky“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena. Žalobce dané místo ohledal a zjistil, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není. Uzavřel proto, že v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok je tak v rozporu se skutečností současně je mu kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní.
6. Žalobce dále namítl, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž

měl jeho vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně překročit rychlost o 25 km/h v „místě křižovatky“.

7. Žalobce uvedl, že výstup rychloměru podává informaci, že vozidlu byla změřena rychlost 75 km/h. S ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m). Tuto skutečnost správní orgány nereflektovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobce „v místě křižovatky“ překročil rychlost o „25 km/h“, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „v místě křižovatky“ jel řidič rychlostí $x \leq 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „v místě křižovatky“.
8. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu též podotkl, že mu není zřejmé, jak (tj. na základě jakého podkladu a jakým způsobem) správní orgány zjišťovaly, že úsek měření byl dopravními značkami č. B 20a („50“) skutečně označen. Správní orgány se v tomto směru spokojily toliko s konstatováním, ačkoli se jedná o pro věc zcela zásadní skutečnost, která dle názoru žalobce měla být předmětem dokazování a v odůvodnění napadených rozhodnutí přesvědčivým způsobem popsána. Pro neprovedené dokazování je nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* dle jeho názoru konstatovat, že v měřeném úseku žádné dopravní značky č. B 20a („50“) nebyly. Pro nepodložené závěry správních orgánů jsou tedy jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Výrok prvoinstančního správního rozhodnutí pak i proto, že v něm není obsažen údaj, jaká konkrétní značka měla být porušena. Rovněž by dle žalobce měl obsahovat odkaz na opatření obecné povahy, kterým byla tato dopravní značka stanovena a tímto správním aktem provést důkaz. Žalobce závěrem uvedl, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je neurčitý, neboť tak, jak je místo údajného správního deliktu popsáno ve výroku, lze dojít k závěru, že delikt byl spáchán na dvou místech.
9. Ve třetí námitce žalobce vytýkal správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž neuvedl, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
10. V dalším bodu žaloby žalobce namítl, že správní orgán ho zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu sdělil, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to primárně v přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu a je toho názoru, že se může vyjadřovat k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem. Jako příklad uvedl datovou schránku, e-mailovou komunikaci či písemné podání. Zmocněnec žalobce s ohledem na jeho pracovní vytíženost pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.

11. Dále žalobce namítal, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady. Správní orgán podle žalobce dostatečně neodůvodnil, že splnil podmínku projednatelnosti správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a učinil všechny nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. Pana P. se pokusil kontaktovat pouze na adrese, kterou uvedl žalobce. Když se to nepodařilo, o nic dalšího se již nepokoušel. Místo pobytu jmenovaného se přitom mohl pokusit ověřit z centrální evidence obyvatel nebo z jiného informačního systému veřejné správy. Správní orgán měl také vyzvat žalobce dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vady jeho podání, pokud neobsahovalo platnou adresu jmenovaného. Dle jeho názoru měl za této situace jmenovanému ustanovit opatrovníka, případně mu doručovat vyhláškou. Pokud správní orgán uvedl, že vycházel i ze skutečností známých mu z úřední činnosti, pak tyto skutečnosti neučinil součástí správního spisu, žalobce se k nim proto nemohl vyjádřit.
12. Další žalobní námitka obsahovala tvrzení, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky měření rychlosti a nebylo tak porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Rovněž se správní orgán nezabýval tím, zda obec Mladé Buky konkrétním strážníkům, kteří rychloměr obsluhovali, vystavila písemné zmocnění. A zda ověření rychloměru trvalo. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* pro neprovedení potřebného dokazování předpokládat, že měření rychlosti bylo Městskou policií Trutnov v obci Mladé Buky prováděno bez řádného zmocnění. Žalobce také namítl, že se správní orgán vůbec nezabýval otázkou, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
13. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť mu je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, navíc nepořídil o provedení důkazu ani záznam/protokol atp. Žalobce rovněž podotkl, že žalovaný konstantně shledává jako zrušovací důvod i to, pokud správní orgán dostatečně neodůvodní svůj závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu. K této námitce na závěr doplnil, že: „*Správní orgán v rozhodnutí prvního stupně výslovně uvedl, že v řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona není nutné prokazovat, že provozovatel vozidla nezajistil spáchání přestupku řidičem při řízení jeho vozidla.*“ Tuto námitku pak žalobce uzavřel s tím, že legitimně očekával, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení zruší.
14. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní

odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

15. V posledním bodu žaloby žalobce namítl protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
16. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
17. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Znovu zrekapituloval skutkový stav a postup správního orgánu při zjišťování osoby označeného řidiče.
19. Žalovaný k námitce žalobce, že nebylo nařízeno ústní jednání, konstatoval, že podle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání nařídí správní orgán v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V nyní projednávané věci o správním deliktu zákon neukládá nařízení ústního jednání a to nebylo ani nezbytné ke splnění účelu řízení, přičemž odkázal na dokumenty obsažené ve správním spise.
20. Žalobce měl možnost uplatnit své právo taktéž ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem řádně obeznámen s možností seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Žalobce byl obeznámen i ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.
21. Žalovaný znovu zrekapituloval i další listiny, které tvoří správní spis a z nichž bylo zřetelné, jaké dopravní značení se nacházelo v místě měření rychlosti, a podotkl, že je ve spisovém materiálu založena i veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonů některých úkolů podle zákona o obecní policii. Z těchto listin pak lze dovodit, že strážníci městské policie Trutnov jsou oprávněni provádět měření v daném místě.
22. Žalovaný poté sdělil, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající

zjištěným a ničím nevyvráceným skutečností, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

23. K jednání soudu dne 27. 11. 2018 se účastníci nedostavili, strana žalující bez omluvy, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
24. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
25. Následně provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- č. 1. 3 - ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 7. 2015, č. 8012-OL-70211-15,
 - č. 1. 6 - veřejnoprávní smlouva ze dne 28. 6. 2013 uzavřená mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013,
 - č. 1. 4-5 - vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, včetně jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie,
 - č. 1. 7-10 - smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Trutnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015.
26. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

28. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 29. 2. 2016 od Městské policie města Trutnov oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy), k němuž došlo dne 9. 1. 2016 v 10:34 hod., na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na Svobodu nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, kde řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 75 km/hod.

Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

29. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 21. 3. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., IČO: 03724026, na výzvu reagovala sdělením, že vozidlo v předmětný čas řídil D. P., bytem O. 41, P. 7.
30. Správní orgán I. stupně dne 19. 4. 2016 vyzval D. P. k podání vysvětlení. Tuto výzvu se však na adresu uvedenou žalobcem nepodařilo doručit s tím, že adresát je na ní neznámý. V důsledku toho správní orgán I. stupně dne 11. 7. 2016 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc záznamem odložil.
31. Dne 21. 7. 2016 pak zahájil řízení o správním deliktu žalobce a současně jej vyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se uskutečnilo dne 7. 9. 2016 ve 14:00 hod. v budově Městského úřadu Trutnov. O tomto provedení důkazů byl sepsán protokol. Žalobce možnosti se tohoto dokazování zúčastnit nevyužil.
32. Přípisem ze dne 8. 9. 2016 oznámil správní orgán zmocněnci žalobce, že má možnost se ve stanoveném termínu seznámit s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. I tato možnost zůstala žalobcem opominuta.
33. Dne 20. 10. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o správním deliktu, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž namítl toliko, že jej napadá v plném rozsahu. Na výzvu správního orgánu k odstranění nedostatků odvolání nereagoval.
34. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

35. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

36. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
37. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní

soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

38. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
39. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
40. A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. **Nepřezkoumatelnost**

41. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí správního orgánu působí jako mechanicky vyplněná „šablona“, nikoliv jako výsledek myšlenkové a tvůrčí činnosti správního orgánu.
42. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“
43. V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu

z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.

44. V posuzované věci delikt ní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Mladé Buky, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, záznamy pořízenými silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, které dokumentovaly dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřená vozidla. Ty jsou bezesporu jedinečnými, nezaměnitelnými a neopakovatelnými důkazy, které byly získány kalibrovanými a schválenými měřicími zařízeními, s doložením ověřovacích listů k daným měřidlům. Všechny listiny založené ve spise jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních.
45. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách a svou argumentaci rovněž podpořily judikaturou. Krajský soud proto rozhodnutí správních orgánů „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal. Ostatně i zástupce žalobce, který často zastupuje v typově obdobných případech týkajících se daného druhu správního deliktu, používá ve svých žalobách rovněž opakovaně obdobné argumenty či formulační obraty a rozhodně jenom z toho důvodu nelze jeho činnost označit jako šablonovitou.
46. Pokud jde o druhou výtku, která byla součástí této žalobní námítky, žalobci lze přisvědčit v tom, že ta část výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, která stanoví výši pokuty za předmětný správní delikt, obsahuje toliko odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se za správní delikt podle odst. 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Toto rozmezí stanoví v daném případě § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí), podle něhož se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Výslovnou citaci tohoto ustanovení prvoinstanční i žalované rozhodnutí opravdu postrádají.
47. Dle názoru krajského soudu však tato skutečnost nemá vliv na překoumatelnost ani na zákonnost obou uvedených rozhodnutí. Nelze totiž přehlédnout, že předchozí pasáž výrokové části prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje podrobný popis přestupkového jednání neznámého řidiče motorového vozidla se závěrem, že řidič předmětného vozidla svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1

písm. f) bod 4 téhož zákona. Je tedy zcela jednoznačné, jakého jednání se řidič vozidla dopustil po skutkové stránce.

48. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak správní orgány na toto zjištění navázaly konstatováním, že za toto jednání naplňující znaky přestupku lze uložit sankci pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Načež po zvážení zákonných kritérií dospěly k závěru, že uloží pokutu 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby. Dle krajského soudu z obsahu prvoinstančního rozhodnutí, a to i ve spojení s obsahem rozhodnutí žalovaného, zřetelně vyplývá, jakou sazbu pokuty za dané přestupkové jednání zákon o silničním provozu stanoví (což zcela jednoznačně odpovídá ustanovení § 125c odst. 5 písm. g/ zákona o silničním provozu), že z této sazby správní orgány vycházely a pokutu pak uložily na jejím spodním okraji. Přezkoumávaná rozhodnutí tedy nejsou z toho titulu ani nepřezkoumatelná ani nezákonná.

2. Měření rychlosti

49. Podstatou této žalobní námitky je skutečnost, že správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že se řidič dopustil předmětného přestupku „*v místě křižovatky*“. Žalobce na základě této skutečnosti namítl, že v místě křižovatky rychlostní limit 50 km/h neplatil, že v tomto místě mohl jet řidič naměřenou rychlostí, protože šlo o úsekové měření rychlosti, že podle žalobceva ohledání za hranicemi křižovatky dopravní značka č. B 20a umístěna není a že není zřejmé, na základě čeho správní orgány zjistily, že daný úsek je dopravními značkami č. B 20a skutečně osazen, a že specifikace dopravního značení, které měl řidič porušit, měla být dle žalobce uvedena i ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, stejně tak jako odkaz na opatření obecné povahy, kterým byly údajné dopravní značky na dané místo stanoveny. Výrok je dle jeho názoru také neurčitý, protože tak, jak je místo spáchání správního deliktu popsáno ve výroku, lze dojít k závěru, že delikt byl spáchán na dvou místech.
50. Žalobce však opomněl skutečnost, která je zcela nesporná, a to, že v případě úsekového měření rychlosti není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „*v místě křižovatky*“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v křižovatce vymezené ve smyslu § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
51. Relevanci v dané věci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Tvrzení žalobce, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, je tvrzení ničím nepodložené. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobce v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce ho totiž v celém správním řízení vůbec nevznosl. Správnímu orgánu I. stupně je situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti, jak vyplývá mimo jiné z jeho rozhodnutí, kde uvádí, že: „*Omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku*

mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě jednání realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovního hřiště. V místě se dále nacházejí autobusové zastávky.“ Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když ani v odvolání žalobce tuto námitku nevzněl.

52. Tvzení žalobce, že místo ohledal a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, je tak velmi nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobce uplatnil již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobcem k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne. Krajský soud proto uvedené námitce přisvědčit nemohl.
53. K dalším výtkám žalobce krajský soud konstatuje, že ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Ze závěrů žalovaného plyne, že skutková zjištění byla provedena správním orgánem I. stupně tak, že nebylo pochybností o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožňuje.
54. Jestliže pak byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení. Skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že daný úsek nebyl v tu chvíli osazen značkami B 20a „80“. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
55. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy) ze dne 29. 2. 2016, ke kterému byla doložena fotodokumentace ze dne 9. 1. 2016, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud se tak ztotožnil se

žalovaným v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.

56. Žalobce dále namítl nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v něm nebyl uveden údaj o tom, jakou konkrétní značku měl řidič vozidla porušit a neobsahoval ani odkaz na ustanovení, které by stanovilo její význam. Ve výroku rovněž absentoval odkaz na opatření obecné povahy, kterým byla dopravní značka na dané místo stanovena.
57. Již v úvodu je třeba říci, že na výrok rozhodnutí jsou obecně kladeny určité nároky. Je přitom vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a určité. Například nálezný Ústavního soudu, II. ÚS 583/2003 ze dne 21. 7. 2004 k výroku rozhodnutí (byť podle zákona o správě daní a poplatků) uvádí: „*Výrok rozhodnutí přitom obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení, kdy v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Výrok proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný.*“
58. Opomenout nelze ani judikaturu týkající se správního trestání, kde je kladen poměrně velký důraz na přesnost výroku a tedy i na vymezení sankcionovaného deliktu. Například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 konstatovalo: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“
59. Správní delikt tak, jak byl uveden ve výroku obou rozhodnutí správních orgánů, spočíval v porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když žalobce, jakožto provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 9. 1. 2016 v 10:34 hod., na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na Svobodu nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, kde řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 75 km/hod. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
60. K výše uvedenému krajský soud podotýká, že pokud správní orgány zcela jasně uvedly, že přestupkové jednání řidiče vozidla spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy stanovené místní úpravou provozu na pozemních komunikacích, byl tím

požadavek na konkrétní vymezení způsobu spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí formulován dostatečným způsobem (viz shora). Krajský soud tak nepovažuje za nutné, aby ve výroku žalovaného rozhodnutí byly uvedeny i údaje, které požadoval žalobce, protože s ohledem na skutkovou podstatu postihovaného správního deliktu v něm byly všechny náležitosti obsaženy zcela vyčerpávajícím způsobem.

61. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. Takto specifikovaný správní delikt obsahuje autoritativní řešení otázky a obsah je dostatečně přesný, určitý a nezaměnitelný s jiným jednáním. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostaly a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není z výše uvedených důvodů důvodná.

3. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy

62. Žalobce namítl, že správní orgán neuvedl, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
63. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 7. 2015, č. 8012-OL-70211-15, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, včetně jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie.) Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
64. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
65. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládá rovněž další dokument, a to smlouva mezi společností Gemos CZ, s. r. o. s městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 včetně dodatku ke smlouvě ze dne 2. 3. 2015, kdy již pod bodem 1. 1. preambule dokumentu je uvedeno, že: „*realizace měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích za užití měřicího zařízení umožňujícího současně měřit rychlost projíždějících vozidel v obou směrech komunikace, umožňujícího obsluhu a stahování dat z měřicího zařízení ze země a jedné skříně, jako automatizovaného technického prostředku bez*

obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření a technickou podporu správního řízení“.

66. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá.

4. Omezení procesních práv

67. Žalobce se cítil být omezen na svých procesních právech, když mu bylo oznámeno, že: „*Podle ust. § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), máte možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Můžete tak učinit nahlédnutím do spisové dokumentace Sp. zn.: 2016/2949/SPR-SR/GUK dne 5. 10. 2016 v 14:00 hod. v budově Městského úřadu Trutnov, Slovanské náměstí 165, Trutnov, I. podlaží, kancelář správního řízení č. 185. V odůvodněných případech se lze s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit i v jiném termínu po předchozím telefonickém či jiném projednání.*“
68. Žalobce pak nabyt dojmu, že jeho právo vyjádření se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v přesně určeném termínu. Zmocněnec žalobce pak v souvislosti s tímto oznámením na realizování tohoto práva rezignoval, neboť s ohledem na jeho pracovní vytíženost se nejednalo o úkon proveditelný ani hospodárný.
69. Krajský soud je toho názoru, že žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vyložil mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. Tento závěr krajského soudu plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl, že: „*Následně bude přistoupeno k vydání rozhodnutí a k podání učiněnému po tomto termínu správní orgán podle ust. § 36 odst. 1 správní řád nepřihlédne.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (5. 10. 2016).
70. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen dne 8. 9. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce, právě naopak. V případě jakýchkoliv pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Dlužno dodat, že zmocněnec žalobce navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

5. Nezbytné kroky

71. Námitku neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, shledal krajský soud nedůvodnou. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho

rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem

vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

72. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v ustanovení § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz ustanovení § 177 správního řádu).
73. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
74. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
75. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

76. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána dne 21. 3. 2016. V reakci na ni následně zaslala společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., IČO: 03724026, správnímu orgánu přípis, kde označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče D. P., bytem O. 41, P. 7. Správní orgán proto zaslal dne 19. 4. 2016 jmenovanému výzvu k podání vysvětlení, ale tu se nepodařilo doručit s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý (vrácená zásilka je součástí správního spisu).
77. Správní orgán v návaznosti na to věc záznamem ze dne 11. 7. 2016 odložil s konstatováním, že se mu nepodařilo zjistit do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto oznámení o přestupku odložil podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
78. Správní orgán tedy postupoval v intencích shora uvedených právních závěrů. Navíc i krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že pan D. P. je jako údajný řidič vozidla, s nímž došlo k přestupkovému jednání, zmocněncem žalobce označován opakovaně. Stejně jako to, že jmenovaný tuto skutečnost důrazně popírá (např. věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 7/2017).
79. Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán I. stupně se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktvní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
80. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
81. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa označeného řidiče, tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3

správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.

82. Krajský soud vzhledem k uvedenému uzavírá, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku a další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobce „*podnikat veškeré možné kroky*“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

6. Podmínky měření rychlosti

83. V další námitce žalobce zapochyboval o tom, zda měření rychlosti bylo v jeho případě provedeno v souladu se zákonem, tedy zda konkrétní strážníci měli zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii. Žalobce měl navíc pochybnost, zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, a podotkl, že v každém případě se měl správní orgán zabývat tím, zda ověření rychloměru stále trvalo a zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žádná ze shora uvedených obav žalobce není důvodná.
84. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014, Policie České republiky udělila souhlas dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech, a to až do 31. 5. 2018.
85. Dne 28. 6. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov (doplněna 23. 12. 2013), na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městyse Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
86. Stejně jako smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Trutnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyvrací obavu žalobce, zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s Policií České republiky.
87. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že obavy žalobce, že by na měření rychlosti v obci Mladé Buky fakticky participoval neoprávněný subjekt, jsou liché. Krajský soud považuje za nadbytečné citovat celé znění smlouvy, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek III. - Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do procesu získávání důkazů, aby celý proces získávání důkazů byl zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že

vlastník rychloměru do vlastního měření rychlosti a do obstarání důkazů s tím spojených nemá možnost zasahovat, že tento proces je zcela v působnosti městské policie.

88. K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 4-5) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

7. Rozhodovací praxe žalovaného

89. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť je mu známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, navíc nepořídil o provedení důkazu ani záznam/protokol atp. Stejně tak žalovaný postupuje, pokud správní orgán I. stupně řádně neodůvodnil svůj závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty daného správního deliktu. V souvislosti s tím vytkl správnímu orgánu, že většinu podkladů, na základě kterých rozhodoval, řádným způsobem jako důkaz neprovedl, neboť při dokazování mimo ústní jednání nepořídil o provedení důkazu záznam nebo protokol.
90. Pokud jde o listiny založené ve správním spise, krajský soud ověřil, že na č. listu 22 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 2 spisu včetně přiložené fotografické dokumentace a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
91. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (pisemností ze dne 28. 6. 2016), on (ani jeho zástupce) se ke správnímu orgánu nedostavil a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužil.
92. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
93. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“

94. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
95. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
96. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 7. 9. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam).
97. Protože žalobce trval na nařízení jednání ve věci, krajský soud navíc využil této příležitosti a důkazy obsažené ve správním spise na čl. 3 až 10 (viz shora popis průběhu jednání) provedl.
98. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“

99. Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
100. Žalobce dále namítl překvapivost rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný v odvolacím řízení zrušuje prvostupňové rozhodnutí, pokud nejsou při dokazování mimo ústní jednání provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodování, aniž by změnu svého právního názoru odůvodnil. Krajskému soudu je ze souběžně projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou, však samo o sobě nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu projevu libovůle při výkonu veřejné moci, jak namítl žalobce. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

8. Zásada bezprostřednosti

101. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
102. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy*

nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

103. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny,

jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

104. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
105. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Mladé Buky, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
106. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
107. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho oznámení ze dne 21. 7. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom,

že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.

108. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Dlužno dodat že správní orgán se s vyjádřením zmocněnce žalobce řádně vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

9. Protiústavnost

109. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
110. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
111. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
112. Pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na vše shora uvedené, že správní orgány dospěly ke shora uvedeným závěrům na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci.
113. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

114. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu